

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku T. O.  
przy uczestnictwie M. O.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu  
z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca 450/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Opolu zmienił częściowo postanowienie Sądu Rejonowego w Kędzierzynie - Koźlu z dnia 6 lutego 2015 r. przez ustalenie wartości majątku wspólnego uczestników na kwotę 739 654,34 zł (pkt 1), objęcie nim wartości jachtu w wysokości 5 000 zł (pkt 1 h), podwyższenie kwoty 6 700 zł do kwoty 40 300 zł (pkt 1 k), zastąpienie kwoty 352 457 zł kwotą 388 557 zł (pkt 3) oraz kwoty 17 069,99 zł kwotą 144,52 zł (pkt 4), a w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Uczestnik w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przytoczył objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi połączył z występowaniem rozbieżności w stosowaniu przepisów art. 567 i art. 684 k.p.c. wobec uczestników, co doprowadziło do nierównomiernego stosowania wobec nich

zasady kontradyktoryjności i korzystnej wykładni tych przepisów względem wnioskodawczyni. Powołał się na to, że przyczyna nieważności postępowania powinna być także przedmiotem oceny w ramach oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione szczególnie doniosłymi względami, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w sferze interesu powszechnego. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przyczyn o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia nieważność postępowania, jeżeli doszło do niej w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, co jednak nie oznacza, że uczestnik jest pozbawiony obowiązku i prawa wykazywania, że zaistniała co najmniej jedna z przyczyn nieważności postępowania wskazanych w art. 379 k.p.c. Skarżący nietrafnie uznał, że kwestia ta powinna być uwzględniona w ramach przyczyny oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nieważność postępowania należy do kwalifikowanych wadliwości postępowania sądowego, która zachodzi niezależnie od innych przyczyn przesądu. Krytyka sposobu procedowania przez Sąd Okręgowy, związana z niewłaściwą wykładnią art. 567 i 684 k.p.c., podyktowana subiektywną oceną skarżącego, nie odpowiada żadnej z ustawowo uregulowanych przyczyn nieważności.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wymagała od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby pogłębionej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada

2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Badanie argumentacji wniosku na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie prowadzi do oceny, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa materialnego albo procesowego, które współkształtowały jego treść. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o występowaniu tej przyczyny przesądu, zwłaszcza odnoszącej się do wywołania rozbieżności w stosowaniu wymienionych wyżej przepisów. Podniesione wątpliwości są konsekwencją nieuwzględnienia zasad dowodzenia w postępowaniu sądowym.

W konkluzji należało stwierdzić, że nie zachodzi przedstawiona przez skarżącego przyczyna.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.